

Předložená práce se zabývá starobylým a současně staronovým právním institutem dědické smlouvy v rekonfigurovaném soukromém právu. Dědická smlouva (*pactum successorium*) byla v českém právním řádu do 50. let minulého století považována za tradiční historický institut dědického práva, přičemž byla koncipována jako dědický titul nejsilnější a její uzavření bylo přípustné jedině mezi manželi nebo snoubenci. Zmíněná problematika začala být znovu aktuální v souvislosti s vládním návrhem zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen občanský zákoník), k jehož schválení Poslaneckou sněmovnou došlo 9. listopadu roku 2011. Rekonfigurace představuje návrat dědické smlouvy do české právní úpravy dědického práva, avšak přinesla i celou řadu jiných významných institutů, které dosavadní úprava po dlouhou dobu opomíjela či vůbec neznala. Institut dědické smlouvy klade důraz na vůli zůstavitele, jemuž dává další možnost pořízení se svým majetkem pro případ smrti (*mortis causa*). Jejím specifickým je, že v sobě kombinuje jak prvky závěti (testamentární), ze které se vyvinula a je z ní odvozena, tak prvky smlouvy (kontraktuální).